„ЗАСТАВА“ излази редовно средом петком и недељом на целом табаку а уторницом на по табака.

ЦЕНА ЈЕ ОВА
за Аустро-Угарску
на целу годину . . . . . 14 ф. — н.
на по године . . . . . 7 ф. — н.
на четврт године . . . . . 3 ф. 50 н.
на 1 месец . . . . . 1 ф. 20 н.
За Србију (у сребру)
на годину 35 дин. на пола године 17½ дин.
на четврт године 9 динара.

ЗАСТАВА.

ОГЛАСИ рачунају се по 6 новч. од сваке врсте оваких ситних слова, за жиг се плаћа по 30 новч. сваки пут.

ДОПИСИ шаљу се уредништву, а претплата и огласи администрацији „ЗАСТАВЕ“ у Нови Сад.

НЕНАПЛАЋЕНА ПИСМА не примају се

РУКОПИСИ не враћају се натраг.

Поједини бројеви стају 10 новч.

БРОЈ 199. У Новом Саду у недељу 28. децембра 1886. (9. јануара 1887.) ГОДИНА XXI.

НЕ РАДУЈТЕ СЕ ПРЕ ВРЕМЕНА!

Кад су књижници и фарисеји распели Исуса Христа и кад су га за тим положили у гроб — мислили су, да су с тим уједно убили и Христову науку.

Али се љуто преварише, јер не потраја дуго, а хришћани подигоше усред Јерусалима прву општину. Фарисеји и њихове присталице опет задрхташе, те удри опет у гоњење, не би ли се тако опростили страшног непријатеља. Архиђакона Стевана, кога православна црква слави трећег дана божића, убише камењем, јер су мислили, да ће тако и Христову науку камењем затрпати. Радовали су се, кад је сиромах Стеван у најтежим мукама издисао, по што су држали, да ће с њиме издахнути и Христова наука. Али радост им кратка беше, јер хришћанство је дочекало пад и разорење Јерусалима, но фарисеји не дочекаше разорење хришћанства, већ видеше, како се све већма шири по читавом свету. И фарисеји и њихови синови растурише се по свету, као и хришћани, али први као шугаве овце, презрени од свију народа, а хришћани као проповедници слова божја.

Они јадници, они мали и незнатни, које су фарисеји и власници презирали и гонили — ти су постали божји светитељи. Они пак, који су држали, да су свемоћни и који су се пре времена радовали хришћанској пропасти, ти су баш пропали и нестало их, те се на развалинама старог света подигао нов

И данас се модерни фарисеји и књижници радују, кад виде, да народ малаксава и да се удаљује од правог пута. Души и срцу им годи, кад виде или бар кад тако они сами мисле, да се народ кани, да пође стрвпутицом. Не знају народ, не познају његов живот, не маре за његово мишљење и његове осећаје, нит имају срца за његове тегобе и потребе, па за то им баш и мило у души, кад по неким варљивим знацима (за њих да боме истинитим) могу судити, да народ хоће да пође полутанским путем, да хоће њих да сматра за своје ослободитеље и избавиоце. За то се и одмах и почеше радовати, као да су свет освојили. За то и не питају, да ли треба божић прославити у миру и љубави, већ и на сам божић готови су да ратују и да упропашћују.

Но не радујте се пре времена! Ко се пре времена и без основаног разлога радује, тај ће после горко плакати. И Чивути су мислили, да ће и хришћанство затрпати, ако камењем убију и затрпају архиђакона Стевана, али се догодило са свим противно. Хришћанство је дочекало, да се чивутска држава затрпала под развалинама јерусалимским, а фарисеји и њихови синови, који се радоваху, кад су архиђакона Стевана затрпавали камењем, ти се сад потуцаху од немила до недрага и проливаху горке сузе, али нигде на сажаљење и саучешће не наиђоше. Свугде су их мрзили и презирали, па и данашње њихове потомке нико не воли, макар што располажу грдним материјалним средствима. То им сад до душе чини радост, али ни та радост можда неће дуговечна бити . . .

Тако се сад и наши многи људи радују, што мисле, да су приметили, да је наш народ малаксао и да је наумио, да удари полутанским путем. Али ми им и опет велимо: Не радујте се бадава! Народ наш стоји као стена и не мисли другим путем ићи, већ једино правим и одлучним, а то није никако „опасна струја“, него је једино спасоносни пут.

И ми велимо, да је наш народ претурио преко своје патњичке главе многа чуда и покоре, али велимо и то, да ће дочекати потпуно разорење нотабилитетства и — полунотабилитетства.

За то кажемо и опет, да не ваља, кад се ко у напред радује нечем, што неће бити. Може се после љуто преварити, па ће се онда кајати, а могао је то избећи, да није био брзоплет.

ПОЗОРИШНА СЛАВА.

До године наступа двадесетседма година живота нашег народног позоришта, и онда ће прославити позориште своју — двадесетпетогодишњицу. Као што се види, прослава се мало закаснила; но не буди већег зла; — од овог никог неће заболети глава.

Слава ће бити у Новом Саду месеца фебруара и трајаће пет дана. Пет дана је, рекао би човек, млого за славу, али кад прочита ред прославе онда би чисто рекао, да је мало. Позориште хоће у пет дана и пет представа да нам покаже; каква смо позоришна парчад имали пре 27 година, каква доцније каква данас. Позориште хоће да нам предочи укратко развитак наше шаљиве игре и драме. Мисао је та врло лепа, управо велика и то тако велика, да је 5 дана за то мало. Но не може слава трајати недељама, те се морамо задовољити и с овим.

Првог дана прославе биће свечан говор са историјом српског народног позоришта, а закључено је да се и наштампано изда таква историја. Свему томе не може бити замерке, шта више, све је то врло добро и врло корисно.

Ред прославе као што сам казао већ је изишао. Но позоришни пододбор који је саставио тај ред, има права да га заврмена у нечем и измене, дотера. За то ћу рећи две примедбе, не би ли се оне усвојиле.

Мени је нешто чудновато, а то је ово: Циљ је прославе, као што вели одбор, да се покаже развитак наше српске драме. Па шта ће онда: „Ђурађ Бранковић?“ То није српска, него мађарска драма, и није ју написао Јован Ђорђевић, као што се вели погрешно у програму. Па онда ми се чини, да ни „Пријатељи“ није написао Лазаревић, нег је превео. Како ће се дакле ту видити развитак наше шаљиве игре? Та није тек циљ да сравњујемо наше са туђим? Треба дакле узети само наше, изворне ствари.

Ово је једна примедба, а сад ћу да кажем другу. Тешко да има на свету позоришта, које је покренуто и издржавано у тој мери са добровољним прилозима, као наше. Дабогме — сразмерно. Наше позориште је у пуној мери — народно. И сад, кад то позориште слави своју двадесетпетогодишњицу ја мислим, оно треба да нам покаже развитак, уметност, али по мом мишљењу, оно не сме пропустити ту прилику, а да се ма којим начином не покаже благодарно народу. Народ треба да види, да се мисли на њега.

Знам да ће неки рећи: „ово је већ оклепана ствар, јер смо ми то износили више пута у „Застави.“ Но ми је износимо опет, и ми ћемо увек тражити: нека сви наши заводи, сва просветна тела, увек и у свакој прилици питају себе: „Могу ли ма шта учинити, да се приближе народу, да га задовоље, да му постану још дражији!“ Иначе ће мо се увек морати тужити, како народ ладни и постаје небрижљив.

Ја сам хтео да изнесем само главну мисао, а одбор ако привати ту мисао, он ће знати, шта ће учинити. Но моје је мишљење, да би се то најбоље могло постићи: „бесплатном дечијом представом.“ Старији би онда видили, да се позориште усред своје славе сећа да је народ и њему чинио добра, а млога деца би запамтила ту прославу . . . а и треба да је запамте, јер ће на њима да остане свет, па и позориште. У том важном тренутку по позориште, требало би и деци изговорити неколике речи о поставку и развитку народног позоришта, требало би им рећи, да су њихови, оцеви то створили, кроз 25 година издржавали, па нека и они буду спремни, да одрже тај лепи завод, кад дође на њих ред . . . Онаки тренутци остају дубоко урезани у дечијим срцима, а ако је ишта слободно, слободно је бар гајити у њима љубав према позоришту.*)

Ето, то је наше мишљење. Знамо, да нам се оваким приликама обично пребацује, како много закерамо, али не можемо друкчије.

+

*) Другог дана прославе по подне н. пр. била би лепа згода за то, те се због овог не би морала прослава с даном продужити.

Писмо из Цариграда.

24. децембра 1886.

Енглеска дипломација употребила је сва могућа средства, како би искрене одношаје и споразум између Турске и Русије осујетила и разрушила. Тврда воља султана, а уједно и политичка потреба турске царевине, да се с Русијом дружи, онемогућава све енглеске напоре и посредовања. Још онда, кад су Енглези Александрију разорили и кад су се у Мисиру угњездили, престала је код Турака свака вера на Енглезе. У енглеску искреност, а још мање у њихову несебичност нико не верује, а понајмање Турци. Енглези изгубили су, и једнако губе сваку веру и уплив не само код Турака, него и код други народа, а то долази отуда, што су Енглези у политики врло непоштени, себични и грабљиви. Где они своје користи не виде, ту они ништа не раде. У Бугарској играли су Енглези врло срамотну политику, изиграли су Батенберга, а Бугарску преобратили су у формалну развалину.

Султан и политички кругови дошли су до уверења, да се с Русијом без њихове велике штете пријатељствовати може. Тежње Русије овде су добро познате. Овде су уверени, да Русија бар за сад незамишља како би Цариград завојевала Русија жели и за тим тежи, да у случају рата осигурана буде, и да се Дарданели и Босфор за свачију флоту затворе, јер то њен положај у црном мору захтева. Ако Турска у стању није таку гаранцију Русији пружити, то ће Русија своју војску онамо послати. Сав договор и савез између Русије и Турске на то се односи. За то ће Русија Турској у Азији и Мисиру њен данашњи посед гарантирати.

У бугарској ствари још се скори прелом не осећа. Тек док се бугарска депутација са свога хаџилука поврати, док бугарски политичари ситуацију проуче и посаветују се, шта им чинити ваља, отпочеће они нову операцију, или ће оно учинити, што су већ одавно урадити морали, а то је: да се праведним захтевима и саветима

ЛИСТАК.

УВЕО ЦВЕТАК.

Беше један од најлепших децембарских дана. Сунце је благо сијало као у сред пролећа. Силан свет врвео је по улица у лаким хаљинама, леп дан измамио многе у шетњу, па и мене. Моја омиљија шетња беше да одем ма на које гробље и тамо би по читав сат провео.

С гробаром и с његовом младом женом већ сам се по готово спријатељио. Кад год би се враћао кући, свратио бих и код њих, да се која рекне.

Једном сам био оптерећен многим послом, па дуго висам излазио на гробље. Гробар, који беше дошао у варош да набави неке потребите ствари, изненадио се, кад ме је на пијаци срео.

— „Та где сте, човече, ако бога знате?“ — запитаће ме.

Кажем му, да сам у великом послу, па не могу да се макнем од куће.

— „О мај. А ја и моја млада већ се побојали, да нисте како год оболели.

— „Боже сачувај! Здрав сам ко кремен.“

— „Фала богу! Па дођите вам скорим!“

— „Само ако узимам времена, доћи ћу.“

И овај пут сам се упутио у шетњу на гробље. „Хајд да обиђем своје старе познанике“ — помислим — „и онако се већ поодавна нисмо видели.“

Итао сам што но реч „ногу пред ногу.“ Дошавши до гробареве кућице, закуцам на врата.

— „Слободно!“ — повиче ми он изнутра. Отворим врата и уђем у собу.

— „Добар дан ил добро вече!“ повичем.

— „О, та од куд ви господине у то доба?“ запита ме изненађено.

— „Та пошао мало у шетњу, па као велим: хајд да обиђем и вас, да видим шта радите јер већ и онако поодавна нисам био код вас.“

— „Та готово већ три недеље, ако нема и више! Седите.“

— „Фала! . . . Има ли што новога?“

— „Та готово и нема.“

— „А где вам је млада?“ запитам га.

— „Отишла још од јутрос код неке наше својте, па се једим, што је још никако нема, а сунце ето већ замакло.“

— „Не треба да се једиш. Знаш, какве су женске, кад се састану, онда не могу сити да се наприповедају једна другој.“

— „Та није то. Она је отишла да се нађе тамо, ако би, не дао бог, устребала у случају какве нужде.“

— „А о каквој ти то нужди говориш?“

— „Та девојчица те наше рођаке још од бербе како болује, па сад сваки час очекују, да јој заклопе очи. Жао ме је те девојчице ако умре, верујте ми; јер добра је као добар дан. Већ је сиротица полако почела зарђивати и она коју мраку, с којом би могла заранити и себе и матер, е а сад? . . . Ту се плесну по ногама „сад како бог нареди!“

— „А одашта болује?“ запитам га.

— „Баба Криста вели, да је нагазила на чини враћајући се ноћу доцкан кући из вабрикс. Какве чини! Она се сиротица прекинула радећи у тој проклетој свилари! Кажем ја: „Море Стано, не пуштај то јадно дете, да иде на тај посао. Она ни да чује! „Шта ће јој валити?“ — вели — кад иду све, што не би могла и она“. Ето јој сад. Бадава, кад жене хоће да су паметније од нас. „Та није то шала, од рана јутра, па до мркле ноћи радити и то за тридесет крајцара“.

— „Шта! шта рече?“ — запитам га чисто неверујући. — „За колико?“

— „За тридесет крајцара. Још то је добро, ал годину дана радила је за 20“.

Та то је грозно! Ај сиротиљо, нигде те небило.

Још неко време разговарали смо се о разним невољама, с којих наша сиротиња пати. А најпосле устанем, да пођем кући.

— „Хајд ја ћу вас до некле отпратити“ — рече ми — „морам и онако по жену, да видим, шта ради толико“.

Изађемо на поље. Мрак се већ у велико био спустио, густа и јака магла притисла земљу, а хладан и оштар ветар непријатно хујаше кроз суво грање на дрвећу.

Обојица убрзамо кораке.

Успут му кажем, да би и сам радо отишао, да видим болесницу, па ако је за помоћи, да јој пошљем доктора.

— „О господине, бог би вам за то дело троструко вратио!“ — рече ми сав радостан.

Неко време ишли смо обојица ћутећки. Кад смо дошли до првог савијутка, савије он у један узан и блатњав сокачић. Помрчина је била као у рогу. Кроз малене прозорчиће ратарских кућица продирала је на улицу слаба светлост, која нам пут показиваше. На улици нигде живе душе. Кад кад јавио би нам се какав гаров испод капије или тарабе.

— „Ево нас на месту“, рече ми мој пријашко, заставши пред једном опалом кућицом. — „Изволите ви само замном, да се не би о шта спотакли“.

Упутим се за њим.

Дошавши у двориште, зачусмо тужан врисак јадне мајке, врисак, што ти срце параше.

Он отвори лагано собна врата и уђе унутра а ја за њим.

Тужни ме беху осећаји обузели, кад сам ушао у собу, која беше мрачна и хладна, а кроз излепљена окна вијукаше ладан и оштар ветар. На пећи чкиљаше слаба светиљка и бацаше бледу светлост на самртничку постељу. Обојица приђемо лагано постељи, на којој је болесница лежала. Ојађена мајка нагла се над постељом и кршећи рукама запеваше из свег гласа. Кажем јој, да то не чини, јер тиме само веће муке болесници наноси.

— „Јао, а како да не плачем, кад ми моје дете . . . моје јединче . . . нада и утеха старости моје на очи глед умире? . . Милана, рано материна! . . . Милане, цвете мој мирисни! . . .“

— „Теши те се, добар је бог и она ће оздравити.“ Рекавши јој, то приђем лагано ближе болничкој постељи.

Слаба као сенка лежаше на постељи девојчица од својих 13—14 година. Суве и увеле руке лежаху уморно поред ње. Главу је мало јаче завалила на узглавље, а из укочених и

руским поклоне и владу другим људма повере. Другог пута и излаза нема.

Кандидати за бугарски престо ничу као печурке. Као најновији кандидат за бугарски престо истиче се гроф Пејачевић, о ком се говори, да је бугарског порекла. Ко зна каквих ће кандидата још за Бугарску бити? „Једно мисли, који пије, а друго крчмар!“ Тако и Бугари тргују својим престолом, тумарају по Европи и нуде престо, а не знају, да ће на бугарски престо онај засести, кога Русија и Турска предложе.

Др. Вулковић као изасланик бугарске владе сондира овде: како је турска влада спрам Бугарске расположена, и да ли би се нешто учинити дало? Али како је Турска у свему с Русијом споразумна, то Др. Вулковић од турске владе друго не чује, него да се с Русијом погоде. Така песма отпевана им је у Берлину и Паризу, а то ће им кроз кратко време и они рећи, који су их до сад на отпор и пркос против Русије потстрекавали. **Србин.**

Вести из места и са стране.

Германов божићњи поздрав и народ. Из Перлеза добили смо првог дана божића овај брзојав: „Мноштво народа је оставило цркву, кад се почео читати Германов божићни поздрав. Радоваћемо се, ако нас у будуће поштедио буде, да не би смо морали напуштати храм божји. Не требамо његовог благослова. — Милан Ђорђевић. Арса Нотарош. Коча Поповић. Душан Нотарош. Марко Тајчевић. Ђока Пиперски. Марко Петровић. Тоша Живановић. Младен Марић.“

Конференција код великог жупана. У уторак је новосадски велики жупан сазвао неколицину Срба, да их придобије за Тисиног кандидата Морица Пала. Међу позванима био је и одлични члан српско-народне слободоумне странке г. Стеван Јефтић. Кад је сазванима и присутнима открио велики жупан своју намеру, онда му је прво г. Кондороши изјавио, да се он не меша у политику, те за то неће ни за Морица Пала да зна. Г. Ђ. Вукићевић био је тако јуначан, да је изјавио, да он није специјално члан Тисине владе, већ ће бити присталица сваког, па ма ко дошао на владу, а о г. Стеви Павловићу не чује се ни да је беле рекао. Г. Стева Јефтић изјавио је, да он с читавом том ствари нема никаква посла, по што је и био и остаје члан српско-народне слободоумне странке, на што се велики жупан јако зачудио, да на свету има и српске опозиције. То је заиста чудновато, али чудновато по г. великог шупана, јер он је од толиког времена у Новом Саду, па још не познаје лично, локалне и партајне прилике. — Тиме се конференција свршила, а није ништа углавила, јер велики жупан био је одлучно за Морица Пала, а Срби владине странке, да се за кандидата Србин истакне.

Поверенице. Извештавају нас из Ст. Паланке, да је тамошња српска црквена општина закључила дати повереницу саборској већини. У Вел. Бечкереку сазван је за данас 8. јануара раван збор у тој цељи. До сад су се изјасвиле ове општине: **Тремушњак, Сентомаш, Црвени Бок, Костајница, Утиња, Стара Пазова, Ст. Градишка, Тител, Вршац, Ириг, Беочин, Загреб, Нови Сад, Малавашица, Шаканлија, Ст. Паланка, Омладина у Прагу и Пешти.**

Новосадски градоначеоник издао је у име маћистрата ову објаву: Од стране магистрата кр. вароши Нов. Сада даје се на знање, да у смислу XLVII. зак. чл. од г. 1875. сви они поседници, који на свом непокретном имању грунтовно укњижена дуга имају, своје валовнице најдуже до 31. јануара 1887. неодложно код ововарошког порезног звања предати имају, јер у противном случају при прирезивању пореза на општу доходарину за 1887. г. доцније предате валовнице у обзир узети се неће.

Забава српске занатлијске читаонице у Вршцу. Из Вршца добисмо позив на игранку, коју је приредила српска занатлијска читаоница у Вршцу, други дан Божића на вече у дворани код „Енглеске Краљице“. — Држимо, да је ова зимња забава ваљаних вршачких занатлија добро испала.

Дилетантска представа у Вел. Бечкереку приређена је други дан Божића у варошком позоришту. Чист приход намењен је на одело сиромашке деце српских основних школа и српско-црквеном певачком друштву. Представљала се Пикардова шаљива игра „Синовац као стриц“, коју је посрбио Ф. Ковачевић. Суделоваху г. г. Богдан Поповић, Данило Панић, Др. Емил Гаврила, Јован Ерски, Пера Стаић, Др. Младен Панић, Ђока Стаић, Коста Поповић-Пеци, Душан Михајловић, Ђока Фољански. — гђце: Нимфадора Ђорђевићева, Александрина Шашићева, Олга Поповић Пеци.

Глад у фехерској жупанији. После пештанске, настала је сада у фехерској жупанији глад. Година оманула, зараде ни од куд, а горчило однео и последње зрно, па свет остао без леба. Глад се већ у млогим местима појавила. Свет не може да добије новца, већ су чивути нагрнули, па шићаре и глобе онај јадни народ. Наша влада зна то, па ипак не пружа помоћи сиротињи. Како сад јављају тражи жупан. представништво 10.000 фор. зајма од државе, да сиротињи помогне. Сумњамо да ће добити. Код нас се расипа новац на разне будалаштине.

Газдарица, која пуца на свог укућана. Оравички подсудац Хаупт ишао је у очи нове године улицом сам. На један мах изађе пред њега његова газдарица и опали неколко хитаца из револвера. Хауп је рањен, но лако. Газдарица је пак ухапшена. Досада се још не зна, шта је навело газдарицу, да пуца на свог укућана.

Допао му се погреб. Јавили смо већ да се у Мезетуру убила канторова млада ћерка. Погреб покојнице био је величанствен. Слегао се силан свет, који је са великом тугом испратио покојницу до гроба. То је сељака Ловаша, тако дирнуло да је после погреба рекао код куће ово: „Кад се самоубице тако величанствено сарањују, на што онда и живити“. — У јутру су га нашли мртвог у бунару.

Мало шале у озбиљном времену. Мађарски лист „Будапешти Хирлап“ предлаже промену Тисине владе и то овако: место министра финансија Сапарија, да дође Чива Ротшилд, јер он и онако има целу Угарску у свом џепу. За министра домобранства нек дође Батемберг он нема места, а зна лепо бегати, што је за министра ко што треба. Места Тисиног примио би се радо Бизмарк, да се ослободи својих Немаца. — Сумњамо, да би овако састављена влада била гора од Тисине.

Чивути у Шпанији. Шпањолска влада мора да нам је завидила, што тако благујемо са нашим чивутима, па их зове патраг у земљу. Сагаста се зове тај министар, што је чивутима отворио капије Шпаније. Шпањолци ће га се дуго сећати, све донде, док буде Чивута који ће их варати и цедити.

Чивуте гоне из Русије. Читамо у пољским листовима, да су из Волоциске и Одесе протерани сви Чивути.

Кратке вести. Код суда у Папи проневерили су чиновници грдну своту новаца. — У Бечу се догодило два случаја, да је момак убио своју драгану. — У Сегедину оће неки Чивутин Флајшер 40 дана да гладује. — Ушло се у траг многим кајишарлуцима, које су Чивути међу Јасима извршили. — У Ђерђо-Белбору намножили су се здраво курјаци. — Бечки трговац Чива Вајс, фалирао је па побегао. — У Пешти је било 401 случајева ватре прошле године. — Из војничке касе у Коломери проневерено је 5789 фор. — Јављају, да Чангови јако пропадају. — У Мадрасу било је велике ватре. Изгорело је 300 људи. — Један румунски кајишар и тврдица, закопао је свој папирни новац у земљу. Кад га је извадио из земље мишеви су сав новац изгризли. Кајишар се од једа убио. — У Темишвару се убио полицај Рез.

☛ Због празника св. Стевана излази овај број на по табака.

Трговина.

= **Нови Сад** 27, децембра (8. јануара 1887.) На нашој житној пијаци за прошла два дана православног божићњег светковања није било довоза ни промета са раном никаквог. Данас је отпочео посао у неколико, пошто су иноверци из околине довезли понешто пшенице. Цена је рани односно женици горе па и код нас знатно повисила се. Код нас се плаћа пшеница прва 8 ф. 60 н., средња 8 ф. 40 н., лакша 8 ф. 20 н. Кукуруз 3 ф. 20 нов., окрупљен 4 ф. 70 н. Зоб 5 ф. 50 н. Јечам 5 ф. 50 н. од 100 кгр.

Брашно је са 80 н. скупље. Данас су цене ове:

Број	0	1	2	3	4	5
ф.	16.40	16·—	15·50	15 20	14 80	14·40
	6	7	8	8½	8¾	9
	13·80	13·40	13·—	12·40	10 —	9.—

хлебље I. 10 ф. 20 н., II. 9 ф. 20 н, Грис А. 17 ф. В. 17 ф., С. орд. 15 ф. Мекиње ситне 4 ф. 50 нов., крупне 4 ф. Све од 100 кгр. Осим мекиња све са џаком постављено у кућу или на жељезничку станицу (парни млин В. Фајта).

*

У **Будимпешти** 26. децембра (7. јануара 1887.) Посао са пшеницом врло чврсте тенденције. Готова роба се радо куповала са повишеном ценом. Потиска пшеница 80. 9 ф. 50 н., 81. 9 ф. 60 н., 77.8. 9 ф. 40 нов. Вачка 75.6. 9 ф. 10 н. Српска 77.5. 9 ф. На три месеца.

Терминн. Пшеница за пролеће 9 ф. 31 н. Кукуруз за мај-јуни 6 ф. 22 н.

Најновије вести.

— Из Кракове као извесно јављају, да знатна руска коњаничка оделења из пијотрковске губерније маширају према пруској граници. У лублинској губернији на аустријској граници подигли су Руси велике магазине за тајин.

— Из Франкфурта пишу, да ће по жељи немачког цара протерани кнез Батенберг на више месеци отпутовати у Египат.

— На бечкој берзи пронео се глас, да ће захвалити Дунајевски, аустријски министар финансије.

— У Лондону сматрају стање данашњег кабинета за опасно. Држи се, да се данашњи кабинет ни до ускрса неће моћи одржати.

БРЗОЈАВИ „ЗАСТАВИ.“

(Стигли 27. децембра у вече.)

Будимпешта. Члан крајње левице, посланик Ђерфи, интерпелисао је због непрекидне повреде ердељског земљишта од стране Румуније. Пита, да ли је влада војна, да повуче пограничну линију, каква је пре сто година била и да од Румуније потражи задовољења као и материјалне одштете. — Министар правде поднео је законски предлог о наследном праву. — Дебата о прорачуну почеће се трећег јануара.

Лондон. По „Дели Њусу“ изразили су се чланови бугарске депутације, да не би ништа имали против кандидатуре херцога Лајхтенберга.

Париз. Бугарска депутација приспела је овамо. Прексутра ће је министар спољних послова Флуран незванично примити. Депутација мисли, да ће се Француска заузети, да код Русије изради, да ова тргне кандидацију кнеза Мингрелијског патраг. Депутација ће посетити и Гоблета, Фресине, Ферија и Клемажа.

Одговори уредништва.

Гос. М. у Б. Питате нас и ви и други, за што „Браник“ поред повереница посланицима не доноси и неповеренице Герману. Ми вам не умемо на то питање одговорити. Изволте се с истим обратити на само уредништво „Браника“.

немих погледа могаше се јасно прочитати грозна смрт, која јој на бледим усницама почиваше.

Са тугом у срцу гледао сам јадницу, како укочено и непомично лежи. Лако и испрекидано дисање једва се чуло. Сагнем главу. На лицу младе болеснице опазим две лако развучене румене пегице, које ми јасно казиваху, каква је болест. — Болест, која је тај цветак у његовом најлепшем развоју и мирису почела да подгриза. Болест, којој медицинска наука још до данас лека није нашла; а то је, јектика.

Тако млада, па већ мора да мре!...

Опростим се од самртничке постеље, пријем ојађеној мајци и кажем јој, да се узда у бога, јер све стоји у његовој руци. За тим се опростим и од остали и изађем на поље.

Гробар Јоца испрати ме до капијика. Турим руку у џеп, извадим сав свој новац, што сам га поред себе и кажем му, да дâ јадној мајци.

Он ми се поче захваљивати, но ја га нисам чуо, изгубио сам се у помрчини и убрзао кораке.

* * *

Од то доба прошло је већ неколико дана. Снег, који беше преко ноћ напао, бељаше се по крововима ко разастрта бела пољава. Зима је јаче стегла.

После подне небо се разведрило и сунце се љупко и благо осмејкиваше.

Око три сата пођем у шетњу и упутим се право на гробље.

Из далека ми допираше глас звона са гробљанске капелице, а тихи поветарац допирквиваше ми до ува тужне звуке последње самртне песме.

Чудне ме мисли беху обузеле и са неким болом у души корачао сам лагано напред.

Звоно је умукло, а поветарац је разнео и последњи звук тужне песме.

Дошао сам до гробља. Гробљанска капија беше отворена и ја са неким страхом уђем лагано унутра. Свуд у наоколо владала је мртва и света тишина. Бацим поглед мало на десно и спазим гробара, где мотиком у руци затрпе нов гроб.

Упутим се до њега.

Он је и последњу грудву земље бацио на гроб, заденуо мали дрвени крстић чело главе, наслонио се на мотику и сузним очима загледао се у бела слова, што су на крсту исписана била. Пришавши му лагано, метнем му руку на раме и запитам га: кога је саранио.

Он ми показа руком на крст и ја прочитах име „Милана“.

— „Дакле умре јадница?“

— „Да!“ — одговори ми узданувши и убриса руком сузе, које му оквасише образе.

Обојица смо немо и непомично — можда са једним те истим осећајима — стајали поред новог гроба. Кад смо пошли на поље, сагнем се и бацим грудву земље на гроб с речима: „лака ти била!“ **Миланов.**

ОГЛАСИ.

КУПИТИ СЕ ЈЕФТИНО МОЖЕ:

Један гласовир од Бецендорфера, даље једна читава гарнитура собњег намештаја, састојећи се из 1 канабета, 2 наслоњаче, 6 столица око стола, 1 столице за гласовир, 1 шамлице (све са правом струном испуњено) даље 1 ћилима за салон, 1 етажера, 1 концола са огледалом по ради себе у друго место. Ближег извештаја даје из услуге г. Ђока Величковић књиговођа код Александра Адамовића. 2—3

TRADE MARK. AYALA & Co. CHÂTEAU d'AY

CHAMPAGNE

AYALA & Co.

Главно стовариште за Пешту и околину код гг. Браће Радановића у Пешти Calvinplatz. 100—100

Реелно и најјефтиније набавно врело НАМЕШТАЈА

у свакој врсти и у сваком слогу код

ТЕОДОРА ДИМОВИЋА

I. Wipplingerstrasse Nr. 27.

БЕЧ. 39—40

☛ **ОГЛАС.** ☚

Потписана потребује за децу своју стручно васпитану српском и немачком језику **потпуно вешту васпитатељку,** која одмах у свој позив ступити може.

Осим стана и обскрбе награда је годишња 240 фор. а. вр. у готовом.

У Даљу 23. децембра 1886.

1—3 **Јелисавета** удова **Миланковић.**

Женском свету!

Од месеца јануара отварам у Митровици **школу за кројење женски аљина** по **најновијој научној системи,** базираној на цртању.

За ово сам добила оспособљене првог стручног цртача — уметника у Бечу.

Штовани женски свет нек се изволи ради ближег извешћа обратити

Милици Поповић
школе поседници,
1—3 у Митровици, стан у бившој свилари.

ПРАВИ

МЕДИЦИНСКИ МАЛАГА-СЕКТ

по анализи ц. кр. стације за пробу вина у Клостернајбургу

врло добар и чист малага

који врло јача слабе, болеснике, реконвалесценте, децу, итд. против оскудице у крви и слабог стомака врло добар лек.

У 1/1 и 1/2 оригиналној флаши и под законски депонираним штитницом

ШПАНСКЕ ВИНСКЕ ТРГОВИНЕ

VIÑADOR

БЕЧ. **ХАМБУРГ.**

Оригиналне цене ф. 2.50 и ф. 1.30.

У Н. Саду може се добити код Д. КОДЕ винског и деликатесног трговца.

☛ На жиг „**Vinador**“ као законски депонирану штитнипу ваља пазити, јер се само тако може за добру квећу гарантовати. 1—3

Одликовано на 15 изложба с највишом наградом (често ниједобио ни један други предмет таку награду) напослетку у Лондону 1883. год. са две велике златне медаље за квећу зејтина и за начин произвађања.

ПЕТЕРА МЕЛЕРА

НАЈЧИСТИЈИ МЕДЕЦИНСКИ ДОРШ-ЗЕЈТИН ОД ЏИГЕРИЦЕ

Овај зејтин пажљиво се прави у Милеровим сопственим творницама из фришких здравих џигерица Дорш-рибе. Зејтин је по вкусу и мирису врло пријатан, а најтоплије је препоручен од првих медецинских капацитета због лаког сваривања, нарочито за децу.

Цена 1 фор., 6 боца шаље се поштански наплаћено. Препродавци добијају рабат.

Добити се може у свима апотекама и трговинама дрогерија ове монархије. На велико (en gros) код генералног оложишта за Аустро-Угарску: Роберта Гехе у Бечу (**Wien, III. Heumarkt Nr. 7.**)

У Новом Саду: у апотеци К. Б. Грозингера. 5—8

Власник и издавалац Милица Томић рођ. Милетић, Одговорни уредник Лаза Нанчић, Српска штампарија дра Светозара Милетића.